Verslag 2e participatiebijeenkomst Johan van Hasseltboulevard

Datum en tijd: dinsdag 4 november 2025 van 19.00 tot 21.00 uur
Locatie: Gemeentewerf Papaverweg 33
Aanwezigen: 24 deelnemers
Doel: Het uitwerken van de 4 uiterste scenario's op een grote plankaart. En hierdoor bewoners en betrokkenen met elkaar in gesprek laten gaan over ideeën, wensen en aandachtspunten voor de inrichting van de Johan van Hasseltboulevard.

---

1. Opzet van de avond

De gemeente organiseerde een 2e bijeenkomst over de toekomstige inrichting van de nieuwe boulevard langs het Johan van Hasseltkanaal. Gespreksleider Bertine en ontwerper Milda vertelden wat de opzet van de avond was. Tijdens het 1e deel van de avond hebben we stellingen voorgelegd aan de groep. De deelnemers konden met hun smartphone aangeven in hoeverre zij het eens of oneens waren met elke stelling. Het doel van dit onderdeel was het ophalen van ideeën, zorgen en voorkeuren. Zo komen de verschillende belangen en behoeftes naar voren. Het was niet bedoeld om nu al concrete keuzes te maken over deze stellingen. De reacties op de stellingen verschenen als stippen op het scherm. De gespreksleider vroeg vervolgens enkele deelnemers om hun mening toe te lichten.

4 scenario's
Na het bespreken van de stellingen gingen de deelnemers verder met het schetsen van 4 extreme scenario's voor de boulevard. De ontwerper legde uit dat de 4 scenario's waren opgesteld op basis van participatie die voor de zomer had plaatsgevonden op straat en de vorige bijeenkomst op 7 oktober. Dit zijn de 4 scenario's:

- Rust en natuur;
- Levendigheid en reuring;
- Creatief en experiment;
- Waterwereld.

Doel van de avond
Het doel was om er samen achter te komen wat allemaal nodig was voor elk scenario. Welk programma past en voor wie is dit aantrekkelijk. Ook werd duidelijk waar spanningen in het ontwerp ontstaan. Ze laten zien wat nodig is om elk scenario te realiseren. Iedereen werd willekeurig ingedeeld bij een scenario. Dit zorgde voor een mix van perspectieven. Deelnemers moesten zich inleven in verschillende gebruikers. Zo ontstond een ontwerp dat voor veel Amsterdammers werkt.

Werkwijze
Op elke tafel lag een grote A0-plankaart met de boulevard als ondergrond, samen met tekenmaterialen, referentiebeelden en een overzicht van de vaste programmadelen. Bij elke tafel zat 1 medewerker van de gemeente om vragen te beantwoorden en aantekeningen te maken. De deelnemers begonnen met het vullen van de plankaart vanuit het scenario dat zij toegewezen kregen. Daarbij werden ze geholpen door vragen over welke programmaonderdelen passen bij het thema, wie de gebruikers zijn, hoe mensen de ruimte zouden gebruiken en welk type groen en ecologie daarbij horen.

De groepen hebben in 1 uur hun scenario uitgewerkt tot een grote schets. Deze schetsen worden later door het ontwerpteam over elkaar gelegd, om te zien waar de verschillende thema's elkaar versterken of juist botsen.

2. De stellingen

Stelling 1. Schaduw en bomen zijn belangrijker dan een vrij uitzicht over het water.

Bij deze stelling viel op dat veel deelnemers hechten aan een vrij uitzicht over het kanaal. Eén bewoner gaf aan dat juist het zicht op het water het mooie van de plek is, en dat het "verschrikkelijk" zou zijn om dat kwijt te raken. Anderen vonden dat bomen voor schaduw belangrijk zijn, zeker in warme periodes, maar dat bomen en zichtlijnen goed te combineren zijn. Ook klonk de zorg dat het gevaarlijk is als uit dit soort stellingen te snelle conclusies worden getrokken, omdat bijna iedereen wel erkent dat beide aspecten waardevol zijn. Sommige deelnemers legden uit dat ze precies tussen beide kanten in staan: ze waarderen schaduw en groen, maar willen niet dat het open karakter van het kanaal verloren gaat. De ontwerper benadrukte dat de stelling bewust scherp is geformuleerd om dit soort discussies op te roepen.

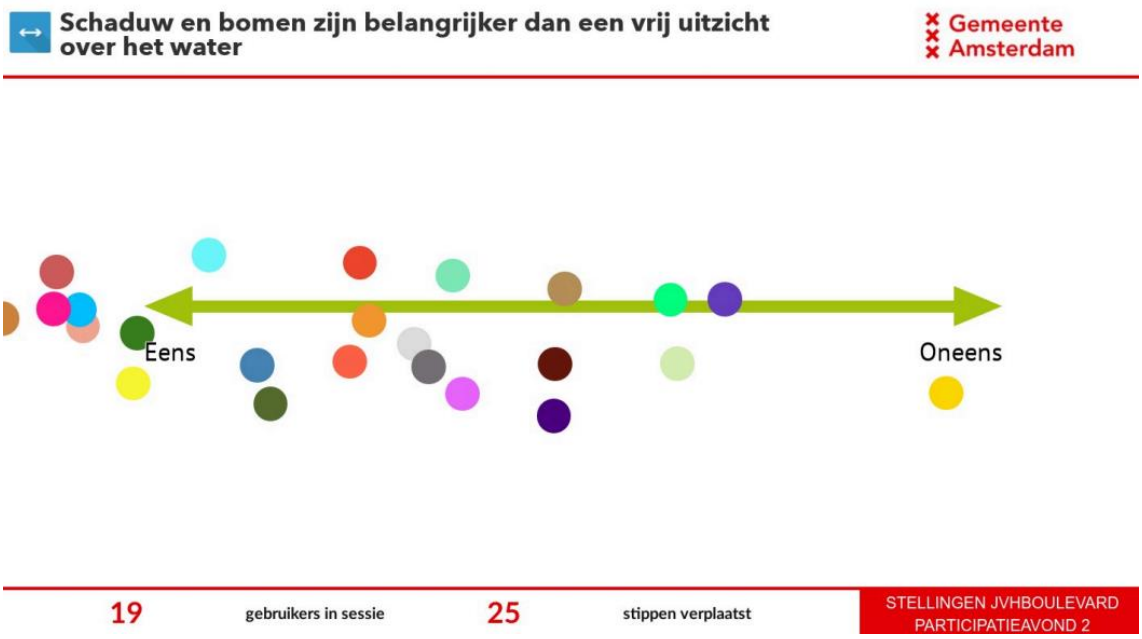

Stelling 2. Groen moet maximaal de ruimte krijgen, ook als dat ten koste gaat van speelplekken

Bij deze stelling bleek dat deelnemers een verschillende kijk hebben op het gebruik van de openbare ruimte. Een aantal deelnemers benadrukte dat groen in Amsterdam schaars is en dat je "voor elke centimeter moet vechten". Zij vinden dat in een groene omgeving ook gespeeld kan worden door kinderen. Anderen gaven aan dat kinderen ook behoefte hebben aan duidelijke speelplekken en dat het ontwerp daar rekening mee moet houden. De ontwerper legde uit dat speeltoestellen een veilige ondergrond nodig hebben, waardoor niet alle speelfuncties met groen samengaan. Deelnemers zoeken hier vooral naar balans.

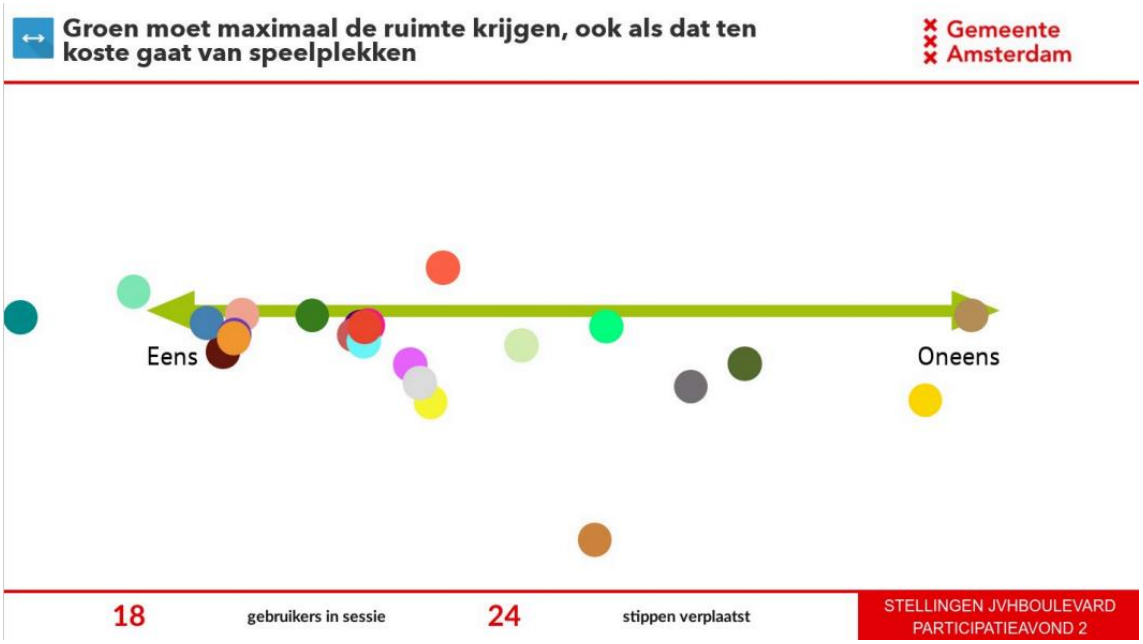

Stelling 3. Ruimte voor mensen is belangrijker dan ruimte voor dieren en natuur

De reacties op deze stelling liepen uiteen. Sommige deelnemers vonden dat mensen centraal moeten staan, omdat zij de openbare ruimte gebruiken. Andere deelnemers benadrukten juist dat de stad ruimte moet houden voor dieren, biodiversiteit en waterleven. Zij vinden dat de boulevard een leefomgeving voor planten en dieren kan worden als deze minder hard wordt ingericht. Deelnemers die hiermee instemden, noemden het belang van vogels, insecten en waterdieren.

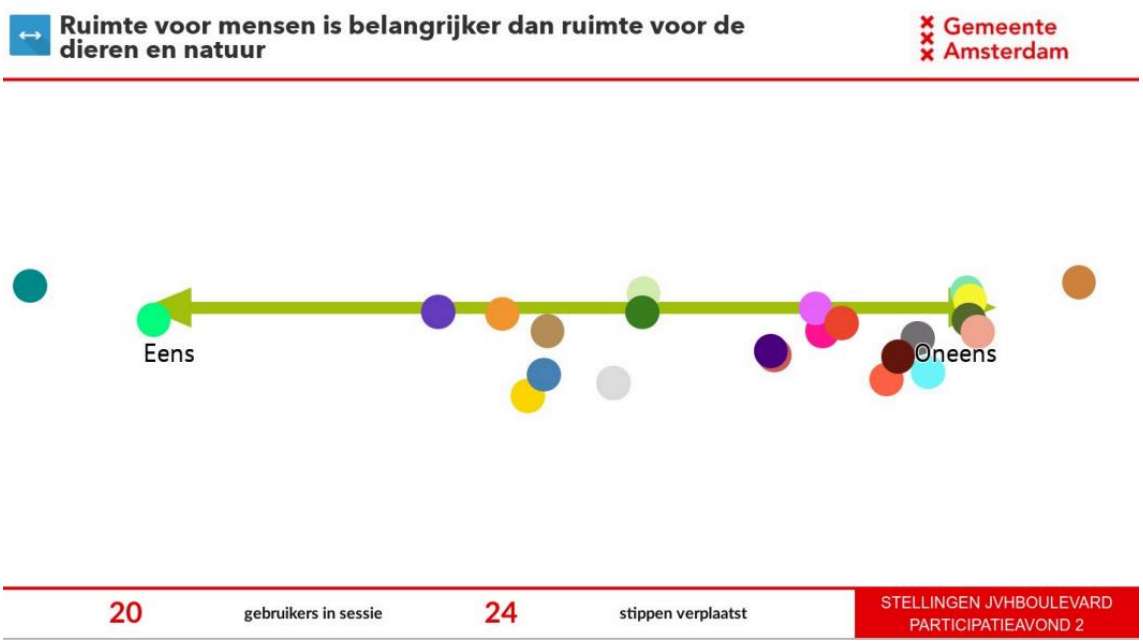

Stelling 4. Veel verschillende functies zijn belangrijker dan een samenhangend geheel wat bij elkaar past.

Bij deze stelling werd duidelijk dat deelnemers veel verschillende behoeften zien voor de boulevard. Meerdere deelnemers benadrukten dat het gebied lang is en ruimte biedt aan verschillende sferen zoals rust, natuur, horeca en flaneren. Voor hen hoeft de boulevard niet één geheel te vormen. Andere deelnemers vinden diversiteit prima, maar willen wel dat er een duidelijke rode draad blijft in de inrichting. De ontwerper lichtte toe dat samenhang op verschillende manieren kan worden bereikt, zoals door vormgeving of herhaling van elementen.

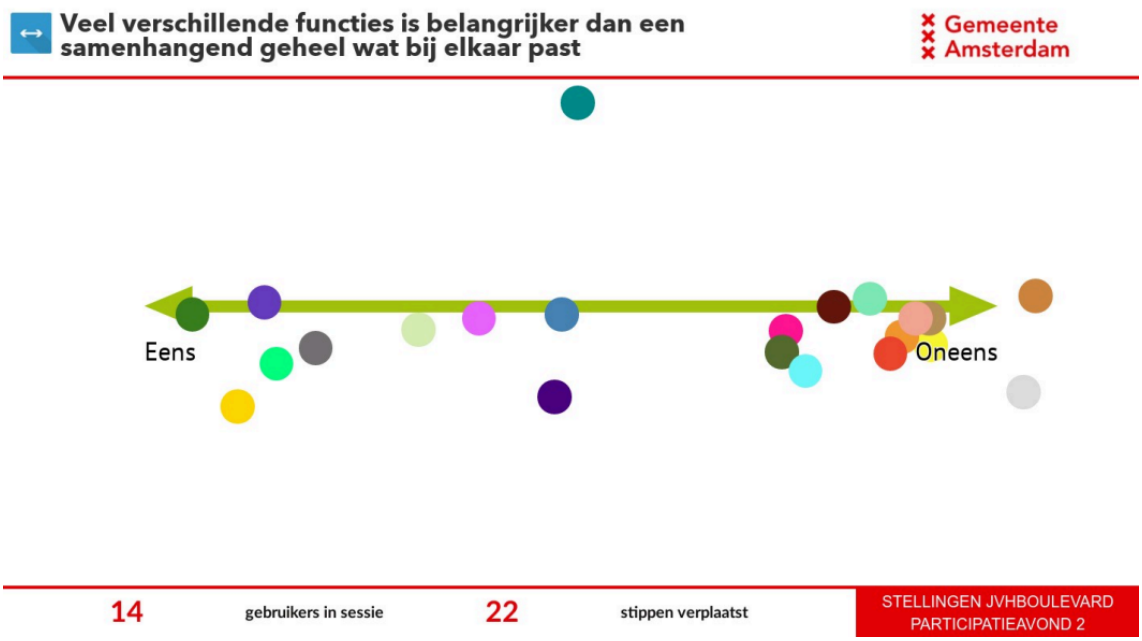

Stelling 5. Reuring en evenementen zijn belangrijker dan rust en stilte

Sommige deelnemers gaven aan dat reuring mensen verbindt en de wijk levendig houdt. Zij denken aan kleinschalige activiteiten, buurtpicknicks of informele ontmoetingen. Andere deelnemers wezen erop dat geluid over water ver draagt en dat we overlast moeten voorkomen. Zij vinden dat grote evenementen beter op NDSM kunnen plaatsvinden. Er ontstond een duidelijk onderscheid tussen deelnemers die reuring zoeken, deelnemers die vooral rust willen, en deelnemers die een middenweg zoeken.

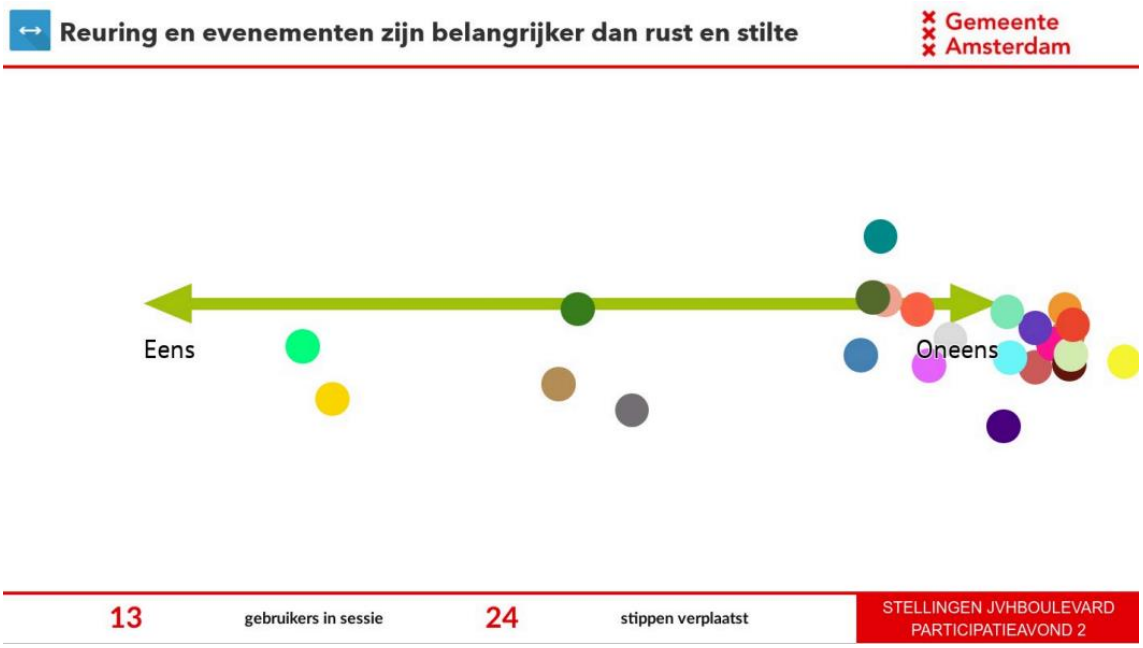

Stelling 6. De boulevard is er vooral voor bewoners van Buiksloterham en omliggende buurten, en niet voor de hele stad

Bij deze stelling gaven sommige deelnemers aan dat directe omwonenden meer last kunnen hebben van drukte en dat rekening moet worden gehouden met hun leefomgeving. Andere deelnemers vonden dat je in Amsterdam nooit alleen voor één buurt ontwerpt en dat de boulevard automatisch mensen van andere buurten trekt. Sommige deelnemers benadrukten dat een goed ontwerp bepaalt of een plek te druk wordt. De gemeente benadrukte dat het ontwerp rekening moet houden met alle belangen en niet alleen met die van de directe omgeving.

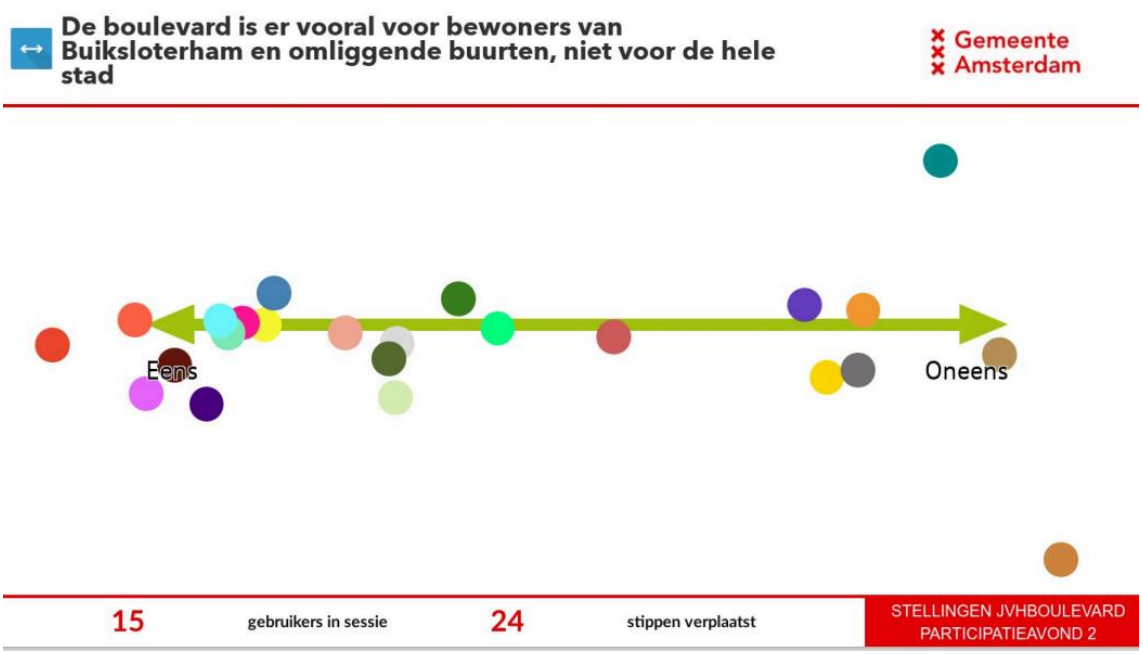

Stelling 7. De rauwe, industriële geschiedenis moet zichtbaar worden

Er ontstond een inhoudelijke discussie over de identiteit van het gebied. Deelnemers gaven aan dat veel oude structuren en funderingen al zijn verdwenen, en sommigen vinden dat jammer. Anderen vinden dat geschiedenis ook zichtbaar kan worden gemaakt zonder dat objecten letterlijk worden teruggebracht, bijvoorbeeld via kunst of zichtlijnen. De projectmanager lichtte toe dat er een kunstbudget is, maar dat dit nu vaak een sluitpost is. Dit betekent dat dit vaak pas aan het einde van de looptijd van een gebiedsontwikkeling wordt gebruikt. Deelnemers pleitten ervoor om kunstenaars vroeg te betrekken bij het ontwerp.

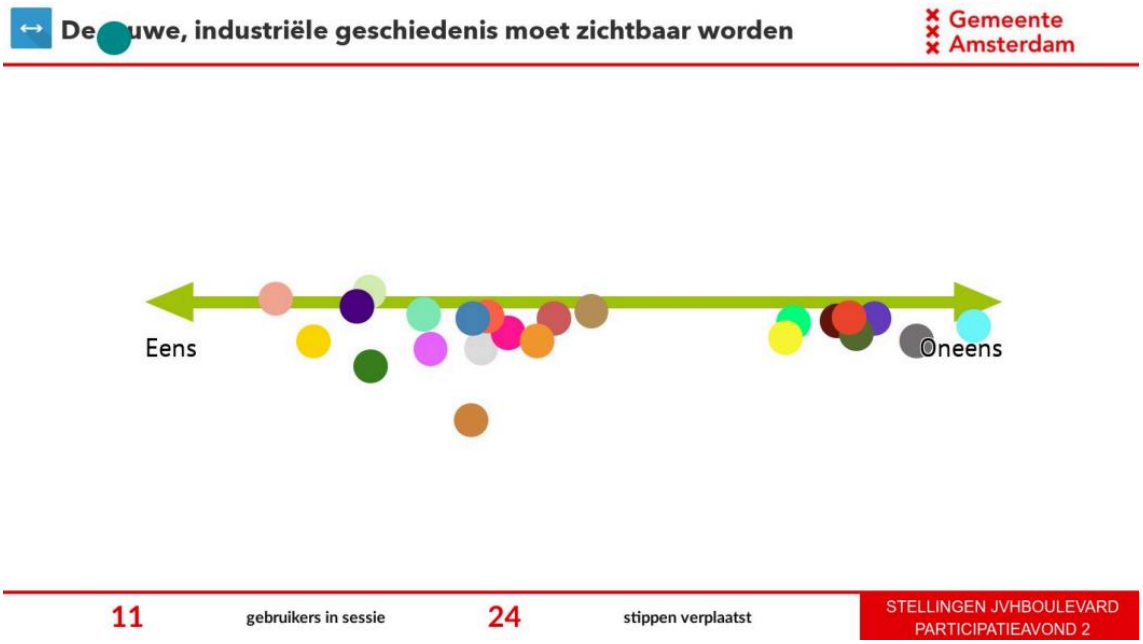

Stelling 8. De weidsheid van het water moet behouden blijven

Veel deelnemers hechten waarde aan het open karakter van het kanaal. Sommigen vrezen dat natuurvriendelijke oevers of eilanden de weidsheid kunnen aantasten. Andere deelnemers vinden dat natuurontwikkeling prima samengaat met waterbeleving, afhankelijk van het ontwerp. De ontwerper gaf aan dat dit inderdaad afhangt van de uitwerking.

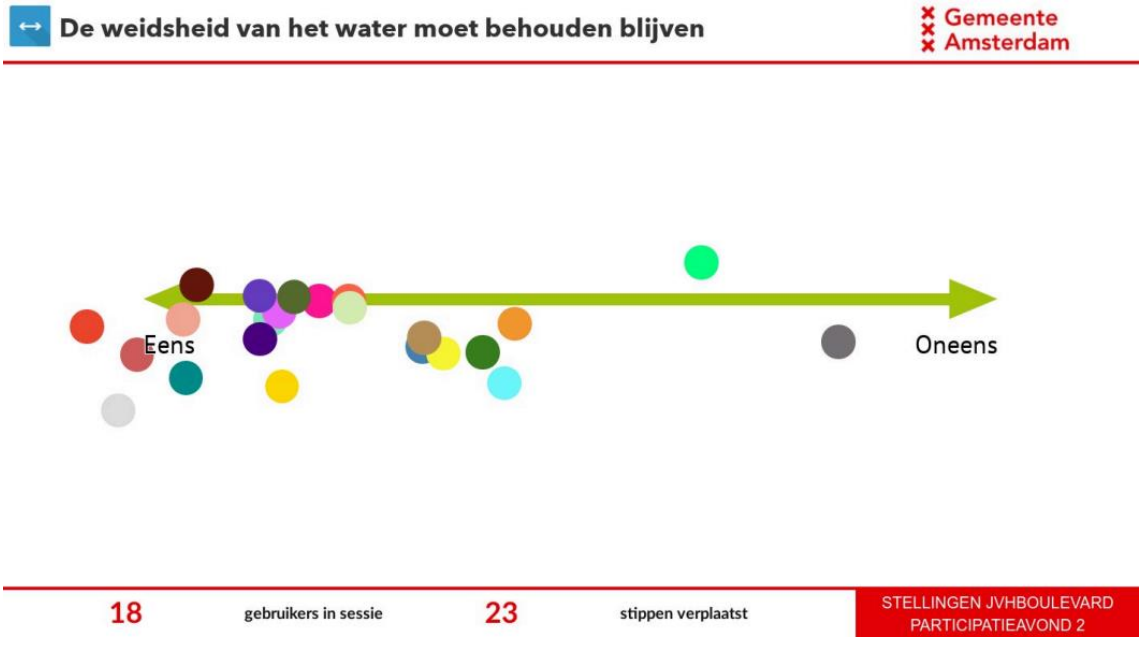

3. Het schetsen van scenario's

Scenario: Rust en Natuur

De groep die werkte aan het scenario *Rust en Natuur* richtte zich vooral op het creëren van een rustige, groene en natuurrijke zone, waarbij de overgang van land naar water een belangrijke rol speelde. Deelnemers kozen bewust voor een geleidelijke opbouw: voor het stuk boulevard richting de Kropaarstraat stelden zij een stille natuurzone voor, met zachte oevers, binnenwatertjes en kleine eilandjes die uitsluitend voor dieren bedoeld zijn. Verder naar het westen (richting NDSM), wordt de ruimte volgens hen toegankelijker voor mensen, met meer paden, zitplekken en mogelijkheden om dicht bij het water te komen, zoals via zwemtrappen. Deze westzijde werd gezien als een logische plek voor meer gebruik. Bijvoorbeeld omdat hier de avondzon valt en er al aansluiting is met de levendigere sfeer richting NDSM.

Veel groen
Langs de hele kade vonden deelnemers veel groen belangrijk. Zij dachten aan bomen, beplante oevers en natuurlijke structuren die de relatie tussen water en land versterken. Tegelijkertijd ontstond er discussie over de mate waarin bepaalde functies passen binnen een publieke groene ruimte. Een voorbeeld daarvan was het idee van fruitbosjes of kleine volkstuinen. Hoewel deelnemers dit aantrekkelijk vonden – groen, eetbaar en buurtgericht – werd ook benoemd dat dit soort plekken al snel een exclusief karakter kunnen krijgen, omdat maar weinig mensen er daadwerkelijk gebruik van kunnen maken terwijl het wel publieke ruimte inneemt.

Deelnemers merkten op dat zij vooral aan de waterkant hadden gewerkt. Als er meer tijd was geweest, zouden zij ook verder hebben uitgewerkt hoe het groen op de kade eruit kan zien. De groep wees erop dat er al een café zit aan de boulevard, dus daar wordt al gezeten door mensen. Het groepje voegt in hun ontwerp picknicktafels toe waardoor er ook informele manieren zijn voor mensen om in het groen te verblijven. Verder worden er delen van de beplanting bewust lager gehouden, zodat zicht op het water blijft.

Nieuw land
Tussendoor ontstond er nog een korte verwarring over het bestaande en het nieuwe land. Deelnemers dachten dat het water rondom het eilandje land ging worden. De gemeente legde het uit dat dit niet het geval is, de locatie van de nieuw te maken land is nog niet bepaald. Uiteindelijk waren de deelnemers het breed eens met het principe dat het boulevard bij de Kropaarstraat rustiger blijft, terwijl de westzijde (richting het IJ) geleidelijk drukker mag worden vanwege de nabijheid van de NDSM-werf.

De terugkoppeling werd afgesloten met dat de groep goed samenwerkte. Ook paste het onderscheid tussen stille natuur aan de kant van de Kropaarstraat en aan kant van de NDSM meer groene gebruiksruimte die toegankelijk is voor mensen goed bij de boulevard past. De kant van de NDSM is door de avondzon, openheid en weidsheid geschikter is voor gebruiksruimte voor mensen. De deelnemers vonden de Kropaarzijde van de boulevard geschikter voor zachte oever, binnenwatertjes en eilandjes omdat het daar rustiger en meer besloten is.

Scenario: Levendig en Reuring

De groep die werkte aan het scenario *Levendig en Reuring* merkte meteen dat het thema niet voor iedereen vanzelfsprekend voelde. Niet alle deelnemers gaven aan zelf behoefte te hebben aan drukte, maar juist dat maakte het volgens hen interessant om te onderzoeken hoe levendigheid eruit kan zien. En hoe de openbare ruimte zijn toegankelijkheid en kwaliteit daardoor niet verliest. Waar andere groepen vooral landschappelijk tekenden, koos deze groep voor een programmatische aanpak: welke activiteiten en functies zorgen voor reuring, en waar passen deze het beste?

Nieuw land
Deelnemers stelden voor om op verschillende plekken nieuw land toe te voegen, vooral aan de westzijde richting de NDSM-werf, waar volgens hen voldoende ruimte is. Op die nieuwe stukken zagen zij kansen voor een buurtpark, met onder andere pingpongtafels, picknickplekken en zitgelegenheid waar mensen spontaan kunnen samenkomen. De groep benadrukte dat de omgeving bij warm weer snel opwarmt; daarom werd een pierenbadje voorgesteld als verkoelende voorziening voor jonge kinderen.

Sport en beweging
Verder zagen zij op deze ruime westelijke stukken mogelijkheden voor sport en beweging, zoals beachvolleybal, basketbal en een natuurspeelplek. De groep wilde dat deze plekken bijdragen aan ontmoeting tussen mensen, zonder dat ze commercieel of exclusief worden. Daarom ontstond er tijdens het gesprek een principiële afweging: in hoeverre mag reuring geld kosten? Deelnemers willen betaalde voorzieningen vermijden. Recreatie moet voor iedereen toegankelijk zijn, ook voor mensen met minder geld. Daarom worden ideeën met entree of hoge kosten geschrapt.

Levendige route
Langs de kade stelde de groep een levendige route voor, met kioskjes waar je koffie of ijs kunt halen. Ook moet er een mix van plekken zijn om te zitten, te kijken en elkaar te ontmoeten. Ook hier kozen zij voor vergroening, maar meer in de vorm van recreatief groen: eetbare plantsoenen of een voedselbos, waar mensen kunnen wandelen, plukken of tuinieren. Bij de woonboten van Schoon Schip merkten zij op dat de ruimte smaller is; daar zagen zij lichtere vormen van reuring voor zich, zoals rustiger recreatie en spontane ontmoetingen of het afspreken met een Tinderdate.

Relatie met het water
Daarnaast wilde de groep de relatie met het water versterken. Zij tekenden steigers, een steigerzwembad en zachte oevers waar mensen veilig kunnen zwemmen in het kanaal. Hoewel zij aangaven dat het officieel geen zwemwater is, vonden deelnemers dit een belangrijk onderdeel van levendigheid en waterbeleving.

Uitstraling van het gebied
Ten slotte maakten zij zich hard voor kwaliteit in de uitstraling van het gebied. Zo stelden zij voor dat een kunstenaar de bestaande brug zou kunnen opknappen, omdat deze nu als weinig aantrekkelijk wordt ervaren. Reuring gaat volgens hen niet alleen over drukte of evenementen, maar ook over een prettige omgeving waar mensen elkaar kunnen ontmoeten, bewegen, ontspannen en verrast kunnen worden.

De groep sloot af met de conclusie dat levendigheid pas werkt als het inclusief is. Reuring moet uitnodigend zijn voor iedereen, zonder financiële drempels. Ook moet het aansluiten bij de variatie in de boulevard van drukkere zones bij NDSM naar rustigere delen richting de Kropaarstraat.

Scenario: Creatief en Experimenteel

De groep die werkte aan het scenario *Creatief en Experimenteel* richtte zich op een speelse, experimentele boulevard die bezoekers nieuwsgierig maakt en uitnodigt om te ontdekken.

Kronkelende wandelpaden over het water
Deelnemers gaven aan dat de huidige kade vooral bestaat uit strakke lijnen en harde vormen. In hun scenario wilden zij dat doorbreken met organische structuren, slingerende paden en onverwachte plekken. Zo stelden zij voor om de bestaande damwand te gebruiken als basis voor een kronkelig wandelpad boven het water, waar mensen dicht bij de natuur kunnen komen en kunnen kiezen tussen routes langs diep en ondiep water. Dit moest een golvend, bijna speels lint worden dat zowel voor recreatie als voor waterbeleving aantrekkelijk is.

Brug Ridderspoorweg en een berg
Een ander belangrijk element was de brug, die door deelnemers als een harde en lawaaiige plek wordt ervaren. Door de brug te vergroenen wilden zij het geluid dempen en het gebied een zachtere, aantrekkelijkere uitstraling geven. Bijvoorbeeld met klimplanten en bomen. Richting NDSM zagen zij de kans om een opvallend landschappelijk element toe te voegen: een kunstmatige heuvel of "berg", gemaakt van de vrijkomende grond. Deze verhoging wordt dan een uitzichtpunt en als sportieve plek waar je kunt rennen, klimmen of spelen. De berg moest tegelijkertijd de nieuwsgierigheid prikkelen. een plek waarvan je van een afstand al denkt "wat zou daar te zien zijn?"

Stille gebieden
Daarnaast vond de groep het belangrijk om stille gebieden te creëren, vooral rondom de waterzones bij Schoon Schip en de brug. Daar wilden deelnemers ruimte maken voor kwetsbare natuur, met zachte oevers, kreekachtige waterstructuren en plekken waar vogels kunnen broeden. Deelnemers benadrukten dat dit gebied juist rust moet bieden, met smalle paden die wel toegankelijk zijn, maar niet leiden tot een intensief gebruik. Ze zagen kansen voor educatie, zodat kinderen en bezoekers kunnen leren over vissen, vogels en vegetatie, vergelijkbaar met een klein stedelijk mangrovegebied.

Drijvende elementen
Op het water zelf stelde de groep drijvende elementen voor. Denk aan vlotten, platforms, eilanden en zelfs drijvende bomen zoals die ook in Rotterdam te zien zijn (zie afbeelding hieronder). Deze moeten het experimentele karakter van het scenario versterken en laten zien hoe natuur, kunst en water elkaar kunnen ontmoeten.

Drijvende bomen in Rotterdam

Onderste verdiepingen nieuwbouw aan de kade
Een ander aandachtspunt was de onderste verdiepingen (plint) aan het water. Deelnemers wilden voorkomen dat deze volledig wordt ingevuld door horeca of functies die weinig verbinding hebben met de openbare ruimte. Ze willen graag voorzieningen die zijn afgestemd op het gebruik van de kade, zoals een buurtcentrum, plekken voor creatieve activiteiten of functies die interactie met natuur en water stimuleren. Hierdoor zou de boulevard geen commerciële strip worden, maar een gevarieerde, levendige en betekenisvolle publieke ruimte.

Historie
Tot slot gaven deelnemers aan dat het historische element van het oude eiland meer zichtbaar mag worden gemaakt. Dit zagen zij als een van de weinige overgebleven sporen van de industriële geschiedenis. Dit was een belangrijk punt binnen het creatieve en experimentele geheel.

Het scenario resulteerde daarmee in een speelse, groene en gelaagde boulevard: intensief waar het kan, verstild waar het moet, met een sterke nadruk op ontdekking, creativiteit en een levendige relatie tussen mens, natuur en historie.

Scenario: Waterwereld

In het groepje dat werkte aan het scenario *Waterwereld* ontstond een levendige, maar ook lastige sessie. Deelnemers wilden onderzoeken hoe de boulevard sterker verbonden kan worden met het water. En op welke manieren mensen het water kunnen beleven. Een van de eerste discussies ging over zwemmen: hoe kunnen bewoners en bezoekers veilig en aantrekkelijk zwemmen in het kanaal? Deelnemers vergeleken omsloten zwemvoorzieningen met vrij zwemmen in open water. Ook spraken ze over plekken waar dit wél of juist niet kan vanwege veiligheid, natuur of ruimte. Daarbij zagen ze vooral kansen om verschillende vormen van waterbeleving te combineren: kanoën, zwemmen, wandelen langs het water en verblijven aan natuurlijke oevers.

Wavepool
Binnen de groep speelde tegelijk een stevige discussie over een mogelijk initiatief voor een *wavepool* (surfbak). Een vertegenwoordiger van dit initiatief was bij de groep aanwezig, maar het idee kreeg weinig steun van de overige deelnemers. Zij vonden dat een wavepool een relatief beperkte doelgroep heeft, weinig toevoegt aan natuur of ecologie en in verhouding veel ruimte en investering vraagt. Sommigen vonden bovendien dat zo'n voorziening minder goed past in een publiek toegankelijk scenario, omdat het geld kost om dit te gebruiken. Daardoor zou het geen gelijkwaardige vorm van waterrecreatie bieden voor alle bewoners van Noord. Omdat andere deelnemers tegelijk al hun eigen ideeën op de kaart tekenden, voelde de vertegenwoordiger van de wavepool zich buitengesloten. Hierdoor verliep het proces minder harmonieus dan in de andere groepen.

Oever en natuurontwikkeling
Tegelijkertijd probeerde de groep wél gezamenlijk te schetsen hoe een "waterwereld" eruit zou kunnen zien. Deelnemers benadrukten dat de oeverzone een belangrijke plek is voor natuurontwikkeling. Ze wilden lichte, kleinschalige ingrepen toevoegen, zoals smalle paden door kreekachtige waterzones, plekken waar vogels kunnen broeden en educatieve elementen die uitleg geven over vissen, oeverplanten en andere soorten die in en rond het kanaal leven. Een aantal deelnemers pleitte voor het creëren van "vingers" of landtongen die verder het water in steken, zodat de overgang tussen land en water langer en natuurlijker wordt. Zulke vormen zouden variatie bieden in diepte, vegetatie en kansen voor dieren.

Licht en donker
Ook licht en duisternis kwamen aan bod. De groep vond het belangrijk om lichtvervuiling te beperken, zowel voor dieren als voor een rustiger nachtelijk landschap. Dit leverde een discussie op met een deelnemer die wees op veiligheid in de avond en de nacht, vooral voor vrouwen. De groep erkende dat verlichting nodig kan zijn, maar wilde wel voorkomen dat fel licht natuur en water verstoort. Zij zochten daarom naar oplossingen waarbij veiligheid en ecologie beide mogelijk zijn, bijvoorbeeld door gerichte of lage verlichting langs hoofd- en fietsroutes.

Toegankelijkheid wavepool
De discussie over de wavepool laaide later weer op. De vertegenwoordiger legde uit dat er manieren zijn om zo'n voorziening sociaal toegankelijk te maken, bijvoorbeeld via stadspas, sponsoring of werkgelegenheid. Een andere deelnemer vertelde juist positieve ervaringen met een vergelijkbaar initiatief in Engeland, waar mensen ook komen om te kijken of koffie te drinken. Toch vonden veel deelnemers dat een surfpool niet logisch voortkomt uit het karakter van de boulevard, omdat het een gesloten betonnen bak is die weinig relatie heeft met het natuurlijke water. Enkelen suggereerden dat zo'n voorziening beter zou passen in een zijkanaal of op land, waar al drie harde wanden aanwezig zijn en de impact op de ecologische oevers kleiner is.

De groep kon het niet goed eens worden over het ontwerp. Wel werd duidelijk dat er spanning is tussen natuur inclusieve waterbeleving en grote recreatieve voorzieningen. Hoewel de samenwerking niet altijd soepel verliep, gaf het gesprek wel inzicht in de waarden die deelnemers

belangrijk vinden: natuur, rust, educatie, veilige routes, en vormen van watergebruik die toegankelijk zijn voor iedereen.

4. Opzet van de avond

Na het bespreken van het laatste scenario ontstond een nabespreking over het verloop van het participatieproces. Enkele deelnemers die niet aanwezig waren bij de 1e bijeenkomst op **7 oktober** gaven aan dat zij belangrijke achtergrondinformatie misten om goed te kunnen deelnemen aan de ontwerpavond. Hierdoor voelden zij zich minder goed in staat om mee te denken over de inrichting van de boulevard. De gespreksleider erkende dat dit een aandachtspunt is en dat nieuwe deelnemers mogelijk niet dezelfde basiskennis hadden als de aanwezigen van de 1e sessie.

Daarnaast kwam de bredere vraag naar voren **hoe de input van deelnemers wordt meegenomen in de verdere besluitvorming**. Sommige deelnemers maken zich zorgen dat participatie uiteindelijk slechts een formaliteit zou zijn, waarna de gemeente zelf haar keuzes maakt. Zij benadrukten dat deelnemers veel tijd investeren en duidelijkheid verdienen over de mate waarin hun ideeën invloed hebben. Ewout, de projectleider, benoemde dat gebiedsontwikkeling altijd binnen kaders van de gemeenteraad plaatsvindt en dat politieke veranderingen in de toekomst invloed kunnen hebben. De gebiedsontwikkeling van Buiksloterham duurt meer dan 14 jaar en maakt meerdere colleges mee. Daardoor kunnen ambities in de loop van de tijd veranderen. Hij benoemde eerlijk dat dit soms ook voor het projectteam ingewikkeld is en dat ook zij afhankelijk zijn van politieke keuzes. Tegelijkertijd verzekerde hij de groep dat het huidige traject uitgaat van de bestaande opdracht, zoals vastgelegd in het HIB.

Verschillende deelnemers vroegen om **meer transparantie over het programma van eisen (kaders)**: welke functies moet de gemeente verplicht opnemen, zoals speelruimte, sportvoorzieningen, horeca, bedrijven of mobiliteit? En hoeveel ruimte vraagt dat? Zonder dit overzicht is het volgens hen lastig om zinvol mee te denken over scenario's en ontwerpkeuzes. Ewout legde uit dat deze verplichtingen zijn vastgelegd in het **Herijking Investeringsbesluit (HIB)**, waarin doelen zijn geformuleerd voor ecosysteemgroen, gebruiksgroen en bijzondere waterfuncties. De kaders staan in het participatieplan en in de factsheet die met de projectgroep is gedeeld, maar Ewout geeft aan hier in volgende bijeenkomsten meer aandacht aan te geven.

Aan het einde van het gesprek werd een stemming gedaan over aanwezigheid op 25 november; een deel van de deelnemers gaf aan te willen komen, al werd benadrukt dat de inhoud van die avond bepalend is voor hun deelname.

Voorstellen voor het vervolg

Bertine en Ewout legden uit dat de geplande datum van **25 november** mogelijk doorgaat, maar niet als ontwerpsessie. Volgens Ewout is de hoeveelheid opgehaalde input zo omvangrijk dat het ontwerpteam die niet binnen 3 weken kan verwerken tot iets dat opnieuw besproken kan worden. Verschillende ideeën werden genoemd om de volgende bijeenkomst in te richten.

1. **Een gezamenlijke sessie organiseren over de Herijking Investeringsbesluit (HIB), het omgevingsplan en andere kaderstellende documenten**, waarbij duidelijk wordt welke functies verplicht zijn, wat al vaststaat, en waar nog ruimte is voor keuzes.
2. **Van de bijeenkomst op de 25e een expertisesessie maken**, met een ecoloog, mobiliteitsexpert of specialist in sport en spel. Dit zou deelnemers helpen om de randvoorwaarden van het ontwerp beter te begrijpen.

Waardering voor het proces

Ondanks de spanningen gaven meerdere deelnemers aan dat zij het traject tot nu toe positief ervaren. Ze waardeerden de openheid, de ruimte voor creativiteit en het gevoel dat de gemeente daadwerkelijk probeert om samen met bewoners en betrokkenen te werken aan het ontwerp. Zowel de deelnemers als projectteam benadrukten dat het goed is om allemaal op hetzelfde niveau van kennis te zitten, zodat iedereen weet wat de uitgangspunten zijn en van daaruit weer verder kan worden ontworpen.